

Låt oss inse vår begränsning!

Det förefaller som om Göran Eriksson, Svalöv, omfattar vetenskapen med samma dogmatiska trosvisshet som en religiös fanatiker när han menar, att medvetandet och viljan kan förklaras vetenskapligt. Skulle vi kunna det, skulle vi bli Guds jämlike, bli allsmäktiga.

Han skriver: "Vem känner naturens nycker så väl att han för all framtid kan definiera en vetenskaplig metod som inte behöver korrigeras när vi tränger ner i underliggande kunskapsskikt?"

Det är ett nonsensresonemang, för när vi trängt ner i ett underliggande skikt reser sig en rad frågor, och då tvingas vi ner i ännu ett, och ännu ett — i all oändlighet. Inför varje svar reser sig nya gåtor.

Om vi skulle komma så djupt ner att vi kan förklara vad medvetande och vilja är, då har vi nått så djupt vi kan komma.

Då skulle vi kunna tolka atomernas processer och orsakerna till partiklarnas och kvarkarnas uppträdande; men också kunna påverka dem, behärska deras processer. Ja, vi skulle kunna skapa evigt liv.

Och Herrens ord från Första Mosebok skulle bli verklighet: "...härefter skall intet bliva dem omöjligt, vad de än besluta att göra." Dock satte han en käpp i hjulet; han förbistrade deras tungomål. För Göran Eriksson tycks det inte finnas någon käpp som riskerar vetenskapens framsteg.

Och *Big Bang*, "den moderna skapelseberättelsen" som den kallas i rubriken i Folkvett nr 2/88, hur är det med den? Någonstans ifrån måste den koncentrerade klumpen ha kommit. Ska vetenskapen en gång ge svaret?

Känslan borde också kunna förklaras. I H C Andersens saga "Snögubben" tittar

denne in i rummet: "Snögubben blev underlig till mods; han erfor en känsla, som han ej själv kunde göra sig reda för; det kom över honom något, som han inte förstod, men som alla människor känna, om de ej äro snögubbar."

Om man skulle kunna förklara atomers och partiklars lek i hjärnan, skulle det vara en förklaring? Naturligtvis inte, det är bara naturens sätt att ge uttryck för en känsla, som når vårt medvetande; men vad ligger bakom?

Och den konstgjorda näktergalen, som sjöng så vackert att alla föll i hänryckning, men de som hade hört den verkliga sa: "Det klingar nog vackert men det fattas något, vad vet jag inte." Detta som fattas borde också vara något för vetenskapen att förklara.

Vetenskapen kan bara kartlägga men aldrig förklara *varför*. Låt oss inse vår begränsning.

Jag måste komma med ett litet PS. Vad tusan har New Age och holism i sammanhanget att göra?

Karl-Ivar Gabrielson
Hässleholm